

TAMMI

PETRA DELICADO

JÄ VAARAN VIESTIT

ALICIA GIMÉNEZ BARTLETT

ALICIA GIMÉNEZ BARTLETT:

Petra Delicado ja merkityt tytöt (1996, suom. 2012)

Petra Delicado ja vihaiset koirat (1997, suom. 2013)

Petra Delicado ja vaaran viestit (1999, suom. 2014)

ALICIA GIMÉNEZ BARTLETT

Petra Delicado

ja vaaran viestit

Suomentanut Matti Brotherus

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI | HELSINKI

Espanjankielinen alkuteos *Mensajeros de la oscuridad* ilmestyi 1999.

Copyright © Alicia Giménez Bartlett, 1999

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2014

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-7825-3

I

Kaikki oli sen saakelin television syytä. No olkoon, minä liioittelen, sanotaan niin että jouduin mukaan tuohon pirulliseen juttuun – enkä tingi kannastani tuumaakaan – sen saakelin television takia. Tosin pitäisi kai olla rehellisempi ja tunnustaa, että loppujen lopuksi vastuu oli ensisijaisesti minun. Siis mistä? Esiintymisestä siinä saakelin televisiossa. Minkä takia menin esiintymään? Luultavasti siksi etten osannut torjua sen tenhovoimaa. Se oli hyvä, joskaan ei painavin syy. Tosiasiassa kävi niin, että annoin kiusaukselle periksi ja lisäksi halusin vielä tehdä hyvän vaikutuksen. Eräänä päivänä ylikomisario kutsui minut toimistoonsa ja ryhtyi paasaamaan ilman mitään konkreettista aihetta: ajat ovat muuttuneet rajusti, poliisin imagoon ei voi suhtautua kevytmielisesti, tietyillä aloilla vaatimukset kasvavat alati... Tajusin heti, että hän yritti pyytää minulta jotakin, joka ei varsinaisesti kuulunut velvollisuuksiini. Tähän ei tarvittu mitään ihmeellistä päättelykykyä, sillä halutessaan määrätä jonkun suorittamaan toimenkuvaan liittyvän tehtävän ylikomisariolla oli tapana karjaista käsky, ja sillä selvä. En ollut erehtynyt. Alustavan teorion jälkeen hän ilmoitti, että televisiosta oli pyydetty jaostomme edustajaa keskusteluohjelmaan. Hänelle oli annettu vapaat kädet valita osal-

listuja, ja tietysti hän oli langennut järkeilyyn josta oma-peräisyys oli kaukana, juuri sellaiseen järkeilyyn jota olen kyllästynyt kuulemaan, joka syylistää, loukkaa, haavoittaa, murskaa neuronit tuusan nuuskaksi ja kuuluu: ”Nainen näyttää aina paremmalta.” Seison näköjään vakaasti sanojeni takana, vai kuinka? No, kaikesta huolimatta minä suostuin. Mielen kätköissä ikuisesti väijyvän turhamaisuuden puuskassa tulin ajatelleeksi, että kenties oli parasta että juuri minä ottaisin haasteen vastaan ja saisin annettua poliisikunnasta mahdollisimman edullisen kuvan tarkkaan valikoiduin sanoin.

Niin sitten tapahtui. Kun tähtihetkeni viimein koitti, tuotantoyhtiön kuljettaja tuli hakemaan minua ja lähdimme ajamaan kohti Sant Cugatin studioita. Minua haastattelisi Pepe Pedrell, toimittaja joka oli tullut tunnetuksi televisiokeskusteluistaan tavallisuudesta poikkeavien ihmisten kanssa. Epätavallisempaa vierasta kuin rennosti rupattelevaa kytää sai hakea ja, kuten Pedrell muisti heti kättelyssä korostaa, epätavallisuutta lisäsi se, että kyseessä oli nainen. Olin siis jo täysin vakuuttunut hormonieni erikoislaatuudesta, kun yleisluontoisia asioita käsittelevän joutavan jutustelun jälkeen siirryimme varsinaiseen haastatteluun.

Voi olla että toimittajan kutsumat vieraat poikkesivat tavanomaisuudesta, mutta kysymykset pysyttelivät totuilla laduilla. Aluksi vastailin jokseenkin ujosti, mutta viiden tai kuuden kysymyksen jälkeen aloin kotiutua tuohon perin vieraaseen ilmapiiriin. Ympäröivä hiljaisuus, vastaus-teni saama huomio... en tiedä mikä minuun meni, mutta tosiasiaa koin olevani Gloria Swanson maineensa kukkuloilla ja aloin käyttäytyä kuin aito tähti. Keksin nokkelia ilmaisuja, omaksuin rennomman otteen, keimailin kameran ja juontajan kanssa, yritin esiintyä inhimillisenä, vilpittö-

mänä, rikollisten suhteen lempeänä, tiukkana lain puolustajana... Tunsin oloni niin mukavaksi ja olin niin täydellisesti roolini lumoissa, että viimeisen kuvan jälkeen koko olemukseni vaati vielä enemmän, lisää näyttämötilaa ja valonheittimiä, edes yhtä tähtikohtausta jossa Kamelianaisen tavoin saisin lausua pari herkkää veristen yskösten saattelemaa lemmensanaa.

Kotiin päästyäni tulin katumapäälle. Eikö tuo kaikki ollut silkkaa paskanjauhamista? Meninkö sittenkin liian pitkälle? Eihän minussa ole sellaista karismaa, jota yritin siellä esittää? Olin vihainen itselleni siitä että olin mennyt niin helposti halpaan ja menettänyt jollain tavalla arvokkuuteni, joten painuin pehkuihin myrtynein mielin. Tähän kaikkeen ei kuitenkaan ollut mitään syytä, typerä mielipahan puuska jolta olisin voinut itseni säästää, sillä kun seuraavana päivänä ilmestyin poliisiasemalle, minut otettiin vastaan aidon kansanjuhlan tunnelmissa. Heti aluksi vartiomiehet portilla osoittivat minulle suosiota. Vilkaisin taakseni nähdäkseni tuliko perässäni joku silmäätekevä, mutta he taputtivatkin minulle. ”Komisario oli niin upea että silmiä hiveli!” Jouduin naurettavan liikutuksen valtaan: ”Upea?” ”Tyrmäävän kaunis, jos saa sanoa.” Heistä olin ollut edukseni kuvaruudessa. Eivätkä he olleet ainoat. Käytävällä kulkiessani minun piti pysähtyä vähän väliä ja kuunnella innokkaita ylistyslauseita. Kehut olivat kumma kyllä luonteeltaan teknisiä ja ammatillisia ja osoittivat tyylillään, kuinka erinomaisesti ihmiset hallitsivat alan terminologian. ”Loistava tilan hallinta!” kommentoi muuan virkaveli. ”Kamera oikein hyväili teitä!” ilmoitti sihteeri. Ja virtuoosimaisuuden huipuksi siivoojarouva huudahti: ”Pärjäsitte lähikuvassa loistavasti!” Oli selvä että kaikki olivat perillä pyhän television salaisuuksista. Itse ylikomisario kutsui minut huoneeseensa

ja onnitteli; hän oli ikionnellinen poliisilaitoksesta antamas-
tani kuvasta ja tapansa mukaan omaa osaansa unohtamatta
pohti: ”Minä tiesin että te olisitte paras henkilö siihen hom-
maan.” Hämälläni ja pää hiukan pyörällä painuin omaan
toimistooni äkillistä kuuluisuutta pakoon. Siellä minua kui-
tenkin odotti Garzón naamallaan leveä hymy, joka yhdisti
molemmat korvat kuin siltakanava. ”Pitäisikö oveen liimata
kolme tähteä?” hän kysyi ja jatkoi samaan sävyyn: ”Kään-
nykö agenttisi puoleen vai saanko puhutella suoraan?” Kun
hän oli esittämäisillään kolmannen ironialla ladatun kysy-
myksen, tokaisin: ”Painu helvettiin, Garzón!” Näillä taikasa-
noilla olin useita kertoja onnistunut katkaisemaan pilkkapu-
heet alkuunsa. Silloin työparini ja rakas ystäväni purskahti
nauruun ja onnitteli minua aidosti lauseella, josta olin eni-
ten kiitollinen: ”Pärjäsit oikein hyvin”, hän sanoi. Ja minä,
imarrelluna ja hiukan hölmistyneenä, uskoin häntä.

Kunnianhetket eivät silti päättyneet tähän. Kolme päi-
vää myöhemmin suosioni paisui todelliseksi kirjetulvaksi.
Haastattelun seurauksena poliisiasemalle alkoi saapua postia
säkkikaupalla. Se erottui mainiosti normaalista kirjeenvaih-
dosta, sillä kuoriin oli nimeni kirjoitettu muotoon ”Petra
Delicado González”; kuvaruudussa toinen sukunimeni oli
kirjoitettu väärin, oikeasti sen kuuluu olla González. Niin
kauan kuin tuota tulvaa kesti, otin tavakseni avata kirjeet
vasta myöhään iltapäivällä tavanomaisten töiden jälkeen.
Garzón tapasi tulla huoneeseeni hoitamaan omat paperi-
työnsä, samalla kun minä keskityin urakkaani. Hän teki sen
pelkästä uteliaisuudesta, ja sen tyydyttämiseksi minä silloin
tällöin luin jonkin merkillisen kohdan tai selostin erilaisia
tapauksia. Itse asiassa minua hirvittivät tuon pahuksen töl-
löttimen mahdolliset vaikutukset, kaikenmoiset sisäiset mie-
lenkuohut ja tunteenpurkaukset jotka televisiossa esiintymi-

nen voi herättää kotisohvalla löhöävässä katsojassa. Tuona iltana, Garzónin istuessa huoneeni toisen pöydän ääressä omiin puuhiinsa uppoutuneena, luin hänelle seuraavan kap-paleen: ”Isäni tuomittiin eri oikeusistuimissa, ja hän istui vankilassa varkaudesta. Poliisi ei koskaan kohdellut häntä hyvin. Kun näin teidät televisiossa, olin varma että tilanne saattaa nyt olla toinen. Vilpiton halaus: Mari Carmen.”

Garzón katsoi minuun.

”En ole kovin varma, pitääkö tuo paikkansa”, hän sanoi.

”En minäkään”, vastasin.

Onneksi kaikki viestit eivät olleet yhtä syyllistäviä: ”Teillä oli ihastuttava pusero”, muuan rouva kirjoitti. Ja herra Bil-baosta väitti: ”Pidän omaksi ilokseni tilastoa siitä, kuinka usein haastateltavat sanovat televisiolähetyksessä ’niin kuin’. Uskokaa pois, se on ällistyttävää. Tahdon onnitella teitä, sillä ette sanonut niin kertaakaan.” Ylikonstaapeli hörähti ja jatkoi armottomasti papereittensa selaamista.

”Ihminen on sitten kummallinen, vai mitä Garzón?”

”Kummemmaksi ei muutu, komisario.”

Kirjekasan seasta erottui pieni postipaketti. En kiinnit-tänyt siihen suurta huomiota, sillä olin muutamaa päivää aiemmin saanut samanlaisen. Joku mummo oli lähettänyt minulle lahjaksi yksinäisinä hetkinään ompelemansa nenä-liinan. Se liikutti syvästi. Paketti herättää kuitenkin huomiota, joten jokusen kirjeen avattuani annoin sille etusi-jan. Se oli pieni ja tavalliseen paperiin kääritty, ja toinen sukunimi oli kirjoitettu väärin samalla erehtymättömällä tavalla, joka todisti lähetysten tulevan joltakin lukematto-mista ihailijoistani. Käärepaperin alta paljastui musta muo- virasia, ja sen avattuani näin huolellisesti asetellun pum-pulipeitteen. Koru? Siirsin pumpulin sivuun ja... näky sai minut vetämään vaistomaisesti sormet takaisin kuten sil-

loin kun on koskemaisillaan epäilyttävän näköistä ötökkää. Sanattomana, vaivautuneena ja häkeltyneenä koetin tajuta mitä edessäni näin. Uudessa läpinäkyvässä ja rypyttömässä muovipussissa oli jotakin joka toi mieleen... Aloin tuntea mahassa epämääräistä pahoinvointia.

”Garzón, tulisitko hetkeksi tänne?” kuiskasin.

Garzón vastasi hajamielisesti kysyvällä murahduksella.

”Hmm?”

”Tule nyt, Garzón, ole hyvä.”

Hän otti sarvisankaiset lasit nenältään ja löntysti väsyneesti pöytäni luo.

”Ole kiltti ja vilkaise tätä.”

Ylikonstaapeli lähestyi muina miehinä ja vilkaisi. Tarkkailin häntä ja panin merkille saman tiedostamattoman iljetyksen, jonka oli täytynyt näkyä omilta kasvoiltani hetkeä aiemmin.

”Mikä se on?” hän kysyi kulmat yhä kurtussa inhosta ja hämmästyksestä.

”En tiedä, se oli paketissa jonka juuri avasin.”

Aika tuntui pysähtyneen hetkeksi. Olimme selvästi näyn lumoissa. Sitä oli... vaikea kuvailla, selkeätä muotoa ei ollut, se oli jonkin sortin pötkäle joka kaikesta päätellen vaikutti orgaaniselta. Väriltään se oli jotakin taivaansinisen ja violetin väliltä, ja sen ympärillä oli pieni määrä väritöntä nestettä. Garzón ojensi kätensä pakettia kohti, mutta pysäytin hänet hädissäni. ”Älä koske siihen!” Hän halusi kuitenkin vain hipaista sitä kynän kärjellä. Pussi liikahti osoittaen siten, että salaperäisellä sisällöllä oli painoa ja kimmoisuutta. Ylikonstaapeli liikutti sitä uudestaan. Raapien sitten kiiwaasti poskeaan hän julisti:

”Petra, joko minä olen tulossa dorkaksi tai tämä tässä on ihmisen siitin.”

Puistatus kävi läpi ruumiini.

”Sehän se on, irti leikattu penis, eikö niin? Samaa arvelin minäkin.”

Yhtäkkiä ylikonstaapeli Garzón sai käsittämättömän kohtauksen. Hän hermostui suuresti. Hän alkoi hosua ja säntäillä joka suuntaan soperellen:

”Eihän tämä voi olla totta! Jotain pitää tehdä! Kenen tuo kalu on? Ehkä sen voi vielä ommella takaisin?”

Aivan kuin hän olisi menettänyt järkensä tilapäisesti. Koetin hillitä häntä:

”Mitä sinä oikein höpiset, Fermín?”

Hän jatkoi entistä kiihtyneempänä.

”Ilman muuta, Petra, olen lukenut sen monta kertaa lehdistä. Vaikka se olisi aivan irti poikki, sen voi saada vielä toimintakuntoon!”

Tartuin häntä käsivarresta ja pakotin hänet katsomaan itseäni silmiin.

”Hei haloo, palaa maan kamaralle! Sellainen operaatio on mahdollinen vain, jos ablaatio on juuri tapahtunut. Sitä paitsi, Fermín, kenelle implantti tehtäisiin?”

Oli kuin hän olisi palannut järkiinsä kohtauksen jälkeen. Hän tyyntyi ja katsoi taas murheellista jäännöstä.

”Olemmeko sittenkään varmoja, että tuo on miltä se näyttää?”

Ilmeisesti kelpo Garzón kärsi syndroomasta, jonka tunsin jo hyvin. Tosiasiassa olin monesti järkyttynyt lukiessani lehdistä juttuja hullunmyllystä, joka on syntynyt onnettomuudessa sattuneen kastration johdosta. Lääkärit touhusivat kiihdyksissään, ryntäilivät kuin päättömät kanat saadakseen ommeltua kiinni katkenneen ruumiinosan. Jopa virkaveljeni, jotka osoittautuivat verraten passiivisiksi kun kyseessä oli rikoksenteijä, liittyivät yhteiseen kilpajuok-

suun vahingoittuneen elimen pelastamiseksi. Olin aina tuumaillut, että kyse oli jostain miesten välisestä atavistisesta hommasta, synnynnäisestä solidaarisuudesta myyttisen toteemin suhteen.

”Otetaan rauhallisesti, ylikonstaapeli.”

Kaivoin esiin vasta avatun käärepaperin ja tutkin sitä. Lähettäjän nimeä ei ollut. Nimeni ja osoitteeni oli kirjoitettu aseptisin tietokonekirjaimin. Panin taas merkille erheellisesti kirjoitetun toisen sukunimeni. Tuo yllättävä pikku lahja oli todella peräisin joltain katsojalta. Laskin paperin pöydälle. ”Mitä tuumaat, mennäänkö käväisemään ylikomisarion puheilla? Hän varmasti palaa halusta nähdä tämän lahjan.”

”Toivottavasti hän ei ole nauttimassa iltakahviaan, piru vie, se meni takuulla väärään kurkkuun.”

Mikään muu ei mennyt ylikomisariolta väärään kurkkuun kuin hänen omat sanansa. Pyysimme häntä tulemaan huoneeseeni, jottei pakettiin tarvitsisi koskea, ja nähdessään pusin omin silmin ylikomisario teki inhoa kuvastavan eleen, täsmälleen niin kuin mekin. Tosin hänen sanallinen ilmaisunsa viittasi jonnekin mystiikan ja alamaailman välimaastoon.

”Kaikkivaltias Jumala!” hän huudahti. ”Ihan kuin kulli!”

Tuossa vaiheessa kukaan ei uskaltanut sanoa juuri mitään. Kirjoituspöydälläni lojuva paketti teki pelottavan vaikutuksen. Lopulta ylikomisario toimi niin kuin hänen kuuluikin: hän soitti tekniselle osastolle ja käski jonkun paikalle. Hieman myöhemmin tekniikan mies poimi pinseteillä niin rasian kuin käärepaperin ja vei ne pois. Saisimme pian ensimmäisen raportin mahdollisista jäljistä. Kun olimme viimein päässeet eroon kiusankappaleesta, huoneen valtasi kummallinen tunnelma.

”Missä loppuosa mahtaa olla?”

”Mikä loppuosa?”

”Loput miehestä.”

Ilmeinen puistatus kävi sekä ylikomisarion että ylikons-
taapelin läpi.

”Kyse voi olla vainajasta tai tyypistä, joka elää vielä.”

”Voihan se olla joku hullu joka on silponut itsensä näh-
tyään teidät kuvaruudussa.”

Säpsähdin hädissäni.

”Ei kai kukaan sellaista menisi tekemään?”

”Koska se joku on hullu ja rakastunut teihin. Hän tajuaa
kuitenkin rakkaussuhteen mahdottomuuden ja lähettää
teille kalunsa; hänellä ei ole muuta keinoa viedä kyseistä
ruumiinosaa rakastettunsa luo.”

Tuijotin ylikomisariota. Olin aina pitänyt häntä rahvaan-
omaisena miehenä, joka ei ollut muusta kiinnostunut kuin
osastonsa käytännön toimivuudesta. Vielä mitä, lähes kaik-
kien muiden tavoin myös ylikomisario Coronasin päässä
muhi romaani, joka aina tilaisuuden tullen puhkesi kuk-
kaan. Yritin laskea leikkiä.

”Kuulkaa nyt, ylikomisario, ymmärrän kyllä että jos
minuun rakastuu, täytyy olla vähän hullu mutta... rajansa
kaikella!”

”Älkää jauhako paskaa, Petra, tuolla pyörii kaiken karvai-
sia hörhöjä. Tätä asiaa olen pohdiskellut usein: onko meillä
pienintäkään käsitystä television vaikutusvallasta? On mah-
doton kuvitella millaiset tyypit vastaanottavat kuvia ja vies-
tejä kotiensa yksinäisyydessä, jossa he voivat antautua vaikka
minkälaisille hulluuksille.”

”Aivan, ja lisäksi täytyy myöntää että olit todella ihastut-
tava siinä laivastonsinisessä jakussa”, Garzón tähdensi.

Totesin että atavistisen käyttäytymismallin mukaisesti
miehen kastroatio herätti yleisen epäilyn naisen syyllisyy-
destä.

”Hyvät herrat, minusta tämä alkaa kuulostaa epäasialliselta.”

Ylikomisario reagoi nopeasti.

”Niin se onkin, puhuin vain lämpimikseni. Palataan tosi-seikkoihin. Saamme tuota pikaa ensimmäisen raportin tekniikan pojilta. Garzón, huomisaamuna menet puhumaan tuomarille, hänen on määrättävä tutkimus. Vielä tänä iltana pannaan hyrskyn myrskyn kaikkien sairaaloiden ensiapuusemilla; on varsin todennäköistä, että jossakin on otettu hoitoon verta kuseva tyyppi eilen tai toissapäivänä.”

”Niinkö? Olisiko hän muka mennyt verta suihkuten postiin lähettämään paketin?”

”Älkää sotkeko ajatuksiani tässä vaiheessa. Näin meidän on toimittava. Lisäksi haluan tunnin sisällä työpöydälteni kaikki paperit tällä hetkellä hoitamistanne jutuista. Tapaukset siirretään muille, ja itsestään selvistä syistä määrään teidät molemmat tutkimaan tätä juttua.”

”Kyllä, herra ylikomisario”, Garzón kiiruhti ilmoittamaan sotilaalliseen tapaan. Hän oli takuulla elättänyt jo pitkään toivetta, ettei tapausta annettaisi muille.

Mullistettuaan näin kummankin elämän ylikomisario Coronas oli jo poistumaisillaan tyytyväisenä tarmokkaaseen esiintymiseensä. Hän kääntyi kuitenkin ympäri, koska häneltä jäi mainitsematta vielä yksi elämäni mutkistava seikka.

”Ai juu, siksi kunnes tilanne tästä rauhoittuu, käsken vartioita taloanne öiseen aikaan, Petra.”

Pieni punainen pilviverho hämärsi näköäni.

”Mitä? Ei tule kuuloonkaan, ylikomisario, en näe siihen mitään syytä!”

”Te ette, mutta minä näen. Älkää unohtako, että postipaketti oli osoitettu teille. Minua ei naurattaisi yhtään, jos

joku kahjo saisi raivokohtauksen todetessaan kuohinneensa itsensä pelkästä mielijohteesta ja kyttäisi teitä porttikongin suojassa.”

”Älkää nyt, ylikomisario, sehän on naurettavaa! Minä osaan pitää itsestäni huolta ja lisäksi...”

”Ei mitään mutinaa. Minä annan käskyn, te tottelette ja sillä sipuli.”

Hän poistui paikalta kuin itsevaltainen isä, joka katsoo että minulla on kaikki hyvin. Jäin Garzónin kanssa kahden. Tuo vanha kettu sai tuskin peiteltyä hymyään, onnellisena siitä että lopultakin joku näytti minulle kaapin paikan.

”Koko juttu on täysin järjetön!” huudahdin.

”Päällikkö on oikeassa”, ylikonstaapeli mutisi järkevästi.

”Miten niin oikeassa? Tuon jutun itsestään silpovasta hullusta hän keksi juuri äsken, siinä ei ole päätä eikä häntää. Arvaa mistä on oikeasti kysymys? Hänellä heräsivät isälliset tunteet puolustuskyvyttömiä ja lisäksi hieman sekopäisiä naisparkoja kohtaan.”

Garzón hinkkasi kynsillä housujaan. Hänellä oli naamallaan kaikkitietävä ilme, kuin oppilaalla joka kuuntelee sadannen kerran hermoherkän opettajan selityksiä.

”Sinua tämä homma huvittaa, Fermín, koska se ei kosketa sinua. Minä taas joudun kestäämään koko sen paskan, siis kaksi jätkeä vahtimassa ovella. Niin kai siinä tavallisesti toimitaan, vai mitä?”

”Riippuu siitä, mitä ylikomisario saa päähänsä. Hän voi määrätä asialle vaikka rikostarkastajan. Kukaties vaikka husaarijoukkueen, joka nostaa sapelit ilmaan heti kun astut ovesta.” Nyt hän jo nauroi täysin estottomasti.

”Tosi hauskaa. Viitsitkö häipyä suorittamaan ylikomisarion määräämiä tehtäviä. Ja varo vain, Garzón, tässä jutussa ei sinulta työt lopu kesken, siitä pidän minä huolen.”

Garzón lähti välittämättä uhkauksistani tuon taivaallista. Tähän oltiin siis tultu, arvovaltani täydelliseen murenemiseen.

Lähdin kotiin raivosta puhisten. Sellaista on vallan portaikon välivaiheilla majailevan palkansaajan elämä. Jos et pidä varaasi, esimies on äkkiä niskassasi milloin mistäkin syystä: ylennysvuoro, turvallisuus, velvollisuus... Mikä tahansa kelpaa syyksi, mutta asiointilaan on tyytyminen. Ainoaksi ratkaisuksi jää tuolloin sappensa purkaminen alaisiin. Se on tuiki tavallista, ylen murheellista, lähes mieletön prosessi.

Valmistin tuoksuvaan vaahtokylvyn ja panin radion soimaan täyttä häkää. Minua vaivasi ajatus siitä että joku seisoi vahdissa kotiovellani. Tiesin kyllä hyvin että trauma oli psyykkinen, mutta se vain syvensi pahanolontunnettani. Jo pikkutyttönä olin tullut levottomaksi, jos en saanut olla yksin jossain paikassa. Toivoin että vanhempani häipyivät teatteriin tai illalliselle ystävien luo kokeakseni, että talo oli yksinomaan minun. Koulussa vajosin epätoivoon, kun joku ikävyyttävä nunna valisti meitä suojelusenkelin ikuisesta ja turvallisesta läsnäolosta. Muistan vielä että jonain iltana ennen nukkumaanmenoa minä avasin ikkunan ja ravistin pyjaman yläosaa ulkoilmassa kuin paarmaa hätistellen. Toivoin että enkeli häipyisi tiehensä tuon viattoman ja lapsellisen tempun avulla. Neuroosin oire? Tiedän, mutta jos ei nelikymppisenä ole vielä sopeutunut kummallisuuksiinsa, syy on siinä että muut ovat onnistuneet hukuttamaan aivosi keskinkertaisuuteen, ja omalla kohdallani uskoin vielä vahvasti ettei näin ollut päässyt käymään.

Kaksi kuukautta sitten minulla oli vaihtunut kotiapulainen. Korvaamaton Azucena oli joutunut lähtemään. Hän hankki itse seuraajansa Julietan, parikymppisen tytön joka

nyt huolehti kodistani. Mikään ei muuttunut oleellisesti ruokavaliota lukuun ottamatta. Kuten olin jo ulkonäöstä päätellyt lyhyen kanssakäymisemme perusteella, Julieta oli myöhäissyntyinen hippi, kasvissyöjä, ympäristönsuojelija ja ties minkä muun harmittoman lahkoon kannattaja. Liedeltä katosivat Azucenan ruokaiset linssimuhennokset ja mikrosta rapeat pikkumakkarat. Julieta aloitti vaatimattomasti ruo-
hosipulimunakkaalla ja, kun en sanonut mitään, rohkais-
tui esittelemään makrobiotisia taitojaan. Nyt kotiin tulles-
sani saatoin löytää oudon näköisiä leväkeittoja ja sen lisäksi
Julietan kirjoittamia lappusia, joissa ylistettiin näiden kei-
tosten terveystaivatuksia. En kehdannut vaatia häntä laitta-
maan jotain muuta, sillä rehellisyyden nimissä täytyy myön-
tää että hänen ruokansa maistuivat hyvältä ja lisäksi huoma-
sin vaatteistani että vyötäröni alkoi saavuttaa keijukaismitat
ilman minkäänlaisia ponnistuksia.

Tuona iltana löysin mikrosta eräänlaisen tumman pikku
baskerin perunapedillä. Siirryin vilkaisemaan jääkaapin
oveen magneetilla kiinnitettyä lappua, jonka Julieta oli
minulle jättänyt. Ehkä saisin mahdollisuuden tietää, mitä
olin panemassa suuhuni. ”Tämä on vehnägluteenista val-
mistettu hampurilainen. Gluteeni on aito kasvissyöjien liha,
täynnä proteiinia ja energiaa. Toivottavasti se maistuu.” Se
oli kaiken huippu. Ajattelin soittaa Julietalle seuraavana päi-
vänä ja vaatia häntä ostamaan minulle verta tihkuvan pih-
vin. Voi olla että moinen reaktio vain heijasti pahantuuli-
suuttani. Yritin rauhoittua, lämmitin tekohampurilaisen ja
ryhdyin syömään. Pahantuulisuudesta huolimatta oli myön-
nettävä, että se maistui hyvältä. Lasillinen Riojaa teki sen
jopa herkulliseksi. Ehkei ollutkaan niin huono ajatus siir-
tyä rehuihin ja jättää lehmät rauhaan. Kyllä, olin menettä-
nyt malttini vain siksi että olin huonolla päällä. Oli minulla

kuitenkin syyni. Poliisiasemalla koettu kohtaaminen vaikutti nyt minusta mielettömältä ja aavemaiselta. Miksi Garzón ja Coronas olivat alkaneet puhua tapauksesta, ikään kuin jokin tapaus olisi olemassa? Ei ollut mitään syytä olettaa että käsisämme olisi jokin juttu. Minä olin saanut peniksen tuntemattomalta lahjoittajalta. Mutta oliko penis aito vai mahdollisesti jostain sopivasta materiaalista tehty jäljennös? Kyse saattoi myös olla vain mauttomasta pilasta, tai ehkä joku oli pitänyt elintä talvehtimassa ja... No, oli miten oli, tapauksen alituinen puntarointi paisutti päätäni mielettömyyksillä, koska lähtökohtamme oli selvästi mieletön; vai eikö tuommoisen lahjan saaminen ole muka mieletöntä?

Avasin kirjan ja ojentauduin sohvalle, mutta en pystynyt keskittymään. Sammutin kaikki valot ja katsoin varovasti ikkunasta. Kyllä jumalauta, siellä he olivat, kaksi jeparia autossa kytäämässä! Ja tasan tarkkaan oven edessä, ei puuttunut kuin firman mainoskyltti. Ylikomisario oli hermostunut kuin firman mainoskyltti. Ylikomisario oli hermostunut ja nähnyt liikaa b-luokan leffoja. Olikohan minulla lain mukaan oikeus kieltäytyä yöllisestä saattueesta? Tulisin tutkimaan lakikirjojani, vaikka epäilin vahvasti ettei lakikokoelmissa ollut asiasta mainintaa; tilanne oli kieltämättä epätavallinen. Sytytin uudelleen valon, mutta samassa näin toisen auton saapuvan ja sammutin vaistomaisesti lampun. Ehkä vahvistuksia oli tulossa? Väärä hälytys, toinen auto jatkoi matkaansa ja kääntyi kulman taakse. Sytytin taas valon. Tartuin kirjaan uudelleen, päätin lukea levollisin mielin vaikka kiehuin harmista. Puhelin soi.

”Komisario, onko kaikki hyvin?”

”Kuka siellä?”

”Ai anteeksi! Minä täällä, siis kersantti Marqués. Olemme tässä edessä ja, koska te sytytätte ja sammutatte valon niin usein, ajattelin että halusitte viestiä meille jotakin.”

Huokaisin syvään ja laskin kolmeen.

”Kersantti, olkaa niin ystävällinen ja tulkaa ovelle, minä aavaan.”

”Käskystä, komisario, mutta onko kaikki hyvin?”

”Totta kai, saakeli, kaikki on hyvin!”

Nyt tiesin että kaikkien poliisien, tehtävistä ja arvosta riippumatta, mieliharrastus oli nimenomaan b-luokan filmit. Kun näin kersantin ja tämän työparin, hikeentymiseni alkoi hiippua, itse asiassa taisin liikuttua. Ovelle seisoivat kaksi nuorta ja hoikkaa noviisia, jotka muistuttivat enemmän kerubeja kuin kyttiä. He katsoivat minua kunnioittavasti. Marqués aloitti anteeksipyynnön, jonka katkaisin alkuunsa. Pyysin heidät sisään.

”Kuka on antanut teille käskyn suojella kotiani?”

”Ylikomisario henkilökohtaisesti.”

”Toisin sanoen, jos minä käskisin teidän häipyä, te ette voisi totella?”

He vilkaisivat toisiaan hämmentyneinä.

”Ette tietenkään”, jatkoin. ”No niin, minäpä sanon miten toimitaan. Tosiasiassa minä en ole minkäänlaisessa vaarassa. Päällikkö antoi teille tuollaisen käskyn, koska hän on yli-varovainen ja noudattaa ohjesääntöä pilkuntarkasti, mutta minä vakuutan ettei mitään vaaraa ole. Joten siirtäkää auto oveni edestä, pysäköikää vähän kauemmas ja ottakaa rennosti. Voitte jopa ottaa pienet unet.”

”Ei tule kuuloonkaan”, kersantti huudahti itsevarmasti. ”Tai sitten jaetaan vuorot.”

”Mainiota. No, mitä vahtivuorossa yleensä tehdään?”

”Minä kuuntelen kuulokkeista iskelmäradiota”, ilmoitti ujosti työpari, jonka nimi oli Palafolls.

”Minä taas mietin mieluummin omia juttujani”, Marqués täsmensi.

”Erinomaista, jokainen keskittyköön omaansa eikä tarvitse välittää, jos sytytän tai sammutan valot tai jos kuuluu outoja ääniä tai ovi narsisee. Onko selvä?”

”Entä jos kuulemme huudon, komisario?” Palafolls kysyi täysin viattomasti. Marqués antoi hänelle huonosti salatun kyynäpääiskun kylkeen, ja minä vastasin kärsivällisesti kuin lastentarhan opettaja.

”Olkaa huoleti, jos näen hiiren, koetan hillitä itseni.” Otin pari askelta oven suuntaan ja peläten käyttäytyneeni epämiellyttävästi lisäsin: ”Maistuisiko teille lasi maitoa tai kahvikuppi?”

”Ei kiitos, komisario, emme halua vaivata.”

He lähtivät kiltisti kuin lapset, jotka olivat soittaneet ovikelloa jonkin keräyksen takia. Ehdin jopa pelätä, että tällä välin heidän autonsa oli varastettu. Coronas oli pannut parastaan. Tuskin hän sentään olisi määrännyt ovelleni eturivin sotaratsuja. Hän toimi juuri niin kuin ohjekirjassa sanotaan ja sillä hyvä: oli ilmeistä että tuollaisten maitopartojen vahtivuorolla minut voisi pistää puukolla reikiä täyteen, mutta hän olisi vapaa vastuusta. Menin sänkyyn vaihautuneen oloisena, mutta olin niin väsynyt että nukahdin heti.

Valehtelisin jos väittäisin etten ollut pakahtumaisillani uteliaisuudesta, kun menin seuraavana aamuna poliisiase-malle. Saisimmeko tapauksen tutkittavaksi vai oliko kaikki ollut pelkkää savuverhoa? Heti kun kuulin aulan päivystä-jältä, että ylikomisario odotti minua toimistossaan, tajusin että luultavasti juttu annettaisiin meille. Myös Garzón oli toimistossa.

”Istukaa alas, komisario”, Coronas käski kuin paraskin ministeri. ”Meillä on jo alustavan tutkimuksen ensi tulokset. Antakaa raportti, Fermín.”

PETRA DELICADO

VIEHÄTTÄVÄ RIKOSPOLIISI Petra Delicado alkaa saada roppakaupalla fanipostia menestyksekkään televisiohaastattelun myötä. Eräänä päivänä posti tuo harmittomalta vaikuttavan paketin – jonka sisällä on irti leikattu penis. Petra ja hänen omalaatuinen työparinsa Fermín Garzón alkavat tutkia paketin alkuperää, ja pian käy ilmi, että karmiva lähetys ei olekaan vain häiriintyneen ihailijan oikku. Tapauksella on historiallinen tausta, joka vie Petran ja Fermínin Moskovaan. Etsiväntyön lomassa Petra nautiskelee venäläisestä vieraanvaraisuudesta karhumaisen rakastajan syleilyssä, ja Fermínkin löytää venäjältä ystävän, jonka kanssa sanoja ei tarvita – kunhan pöydässä on vodkaa.

VAARAN VIESTIT on humoristisen ja vauhdikkaan Petra Delicado -sarjan kolmas osa.

Raymond Chandler -palkinto 2008
Femenino Lumen -palkinto 1997
– Espanjan paras naiskirjailija

PÄÄLLYS: MARKKO TAINA

PÄÄLLYKSEN VALOKUVA: ISTOCKPHOTO

84.2 | WWW.TAMMI.FI | 978-951-31-7825-3